ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

15. února 2007 *

Ve věci C-239/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím hof van beroep te Brussel (Belgie) ze dne 30. května 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 3. června 2005, v řízení

BVBA Management, Training en Consultancy

proti

Benelux-Merkenbureau,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen, P. Kūris (zpravodaj), G. Arestis a L. Bay Larsen, soudci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Benelux-Merkenbureau L. de Grysem a B. Dauwem, advocaten,

— za německou vládu M. Lummou, jako zmocněncem,

— za Komisi Evropských společenství N. Rasmussenem a H. van Vlietem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 6. července 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92, dále jen „směrnice").

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi BVBA Management, Training en Consultancy (dále jen „MT&C") a Benelux-Merkenbureau (Úřad pro ochranné známky Beneluxu, dále jen „ÚOZB") z důvodu odmítnutí provedení zápisu slovního označení „The Kitchen Company" jakožto ochranné známky pro různé výrobky a služby, o který žádala MT&C.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Podle prvního bodu odůvodnění má směrnice za cíl sblížit právní předpisy členských států o ochranných známkách za účelem odstranění existujících rozdílů, které mohou bránit volnému pohybu zboží a služeb a mohou narušovat podmínky soutěže v rámci společného trhu.

4 Nicméně, jak vyplývá z třetího bodu odůvodnění směrnice, tato směrnice nemá za cíl sblížení právních předpisů členských států o ochranných známkách v celém rozsahu a omezuje se na sblížení těch vnitrostátních předpisů, které se bezprostředně dotýkají fungování vnitřního trhu.

5 Pátý bod odůvodnění směrnice zdůrazňuje, že členské státy si podrží úplnou volnost v úpravě procesních ustanovení o zápisu ochranných známek a že mohou zejména stanovit formu řízení ve věcech zápisu.

6 Sedmý bod odůvodnění směrnice upřesňuje, že dosažení cílů, jež sblížení právních předpisů členských států o ochranných známkách sleduje, předpokládá, že podmínky pro nabytí a udržení práva k zapsané ochranné známce jsou v zásadě ve všech členských státech stejné a důvody zamítnutí nebo neplatnosti týkající se samotné známky, například nedostatečná rozlišovací způsobilost, musí být vyjmenovány taxativním způsobem.

7 Článek 3 směrnice, nazvaný „Důvody pro zamítnutí či neplatnost", stanoví:

„1. Do rejstříku nebudou zapsány, a jsou-li zapsány, budou prohlášeny neplatnými:

[...]

b) ochranné známky, které postrádají rozlišovací způsobilost;

c) ochranné známky, které jsou tvořeny výlučně označeními nebo údaji, které mohou sloužit v oblasti obchodu k označení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby zboží nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností;

[...]

3. Přihláška ochranné známky nebude zamítnuta nebo v případě, že je ochranná známka zapsána, nebude prohlášena za neplatnou podle odst. 1 písm. b), c) nebo d), pokud před podáním přihlášky a v důsledku užívání získala rozlišovací způsobilost. Nadto mohou členské státy stanovit, že toto ustanovení se použije také v případě, že rozlišovací způsobilost byla získána po dni podání přihlášky ochranné známky nebo po dni jejího zápisu.

[...]"

8 Článek 13 směrnice, nazvaný „Důvody zamítnutí, zrušení nebo neplatnosti, vztahující se pouze k některému zboží nebo službám", stanoví:

„Existují-li důvody zamítnutí, zrušení nebo neplatnosti ochranné známky jen pro část zboží nebo služeb, pro něž byla ochranná známka zapsána nebo přihlášena, týká se zamítnutí přihlášky nebo zrušení či neplatnost ochranné známky pouze tohoto zboží nebo služeb."

Vnitrostátní právní úprava

9 Jednotný zákon Beneluxu o ochranných známkách byl pozměněn s účinností od 1. ledna 1996 protokolem ze dne 2. prosince 1992 o změně uvedeného zákona (*Moniteur belge* ze dne 12. března 1996, s. 5317, dále jen „ZBOZ") za účelem provedení směrnice do právního řádu tří členských států Beneluxu.

10 Článek 1 ZBOZ stanoví:

„Za individuální ochranné známky jsou považovány názvy, kresby, otisky, razítka, písmena, číslice, tvar zboží nebo balení a všechna jiná označení, jež umožňují odlišit výrobky určitého podniku.

[...]“

11 Článek 6a ZBOZ stanoví:

„1. Úřad pro ochranné známky Beneluxu zamítne zápis přihlášky, pokud se domnívá, že:

a) předložené označení netvoří ochrannou známku ve smyslu článku 1, zejména z důvodu nedostatku jakékoliv rozlišovací způsobilosti, jak je stanoveno v článku 6 *quinquies* B bod 2 Pařížské úmluvy;

[...]

2. Zamítnutí zápisu se musí týkat označení tvořícího ochrannou známku v celém jeho rozsahu. Může se omezit na jeden či více výrobků, pro které je ochranná známka určena.

3. Úřad pro ochranné známky Beneluxu bezodkladně písemně informuje přihlašovatele o svém úmyslu zamítnout zápis zcela nebo zčásti, s uvedením důvodů, a umožní mu na něj odpovědět ve lhůtě stanovené prováděcím nařízením.

4. V případě, že výhrady Úřadu pro ochranné známky Beneluxu proti zápisu nebyly odstraněny ve stanovené lhůtě, zápis přihlášky se zcela nebo zčásti zamítne. Úřad pro ochranné známky Beneluxu bezodkladně písemně informuje přihlašovatele, s uvedením důvodů zamítnutí a s poučením o opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí, uvedeném v článku 6*b*.

[...]"

12 Podle článku 6b ZBOZ:

„Přihlašovatel může ve lhůtě dvou měsíců následujících po oznámení uvedeném v článku 6a [odstavec 4] podat u Cour d'appel de Bruxelles, Gerechtshof de La Haye nebo Cour d'appel de Luxembourg žalobu směřující k dosažení nařízení zápisu přihlášky [...]."

13 Konečně v rámci řízení o zápisu ochranných známek pro výrobky nebo služby se ÚOZB řídí tříděním výrobků a služeb stanoveným Niceskou dohodou o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků (dále jen „Niceská dohoda"), jejímiž smluvními stranami jsou všechny tři členské státy Beneluxu.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 Dne 7. dubna 2000 podala MT&C, žalobkyně v původním řízení, u ÚOZB přihlášku k zápisu slovního označení „The Kitchen Company" jakožto ochranné známky pro určité výrobky zařazené do tříd 11, 20 a 21, jakož i pro služby spadající do tříd 37 a 42 ve smyslu Niceské dohody.

15 Výrobky a služby, pro které byla žádána ochrana ochranné známky, byly uvedeny pro každou z uvedených tříd. Co se týče třídy 21, přihláška se týkala kuchyňských potřeb, jakož i stolního a kuchyňského nádobí ze skla, porcelánu, z nikoli drahých kovů, syntetických materiálů a póroviny.

16 ÚOZB předběžně dne 24. dubna 2001 a s konečnou platností dne 25. února 2002 oznámil své zamítnutí zápisu slovní ochranné známky „The Kitchen Company" z důvodu nedostatku rozlišovací způsobilosti ve smyslu čl. 6a odst. 1 písm. a) ZBOZ.

17 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že ÚOZB neučinil závěr odděleně pro každý z výrobků a služeb, pro které byla žádána ochrana, ale rozhodl, že předložené označení postrádá jakoukoliv rozlišovací způsobilost pro veškerou požadovanou ochranu.

18 MT&C podala u hof van beroep te Brussel (odvolací soud Brusel) žalobu, kterou ho žádala, aby zrušil napadené rozhodnutí a nařídil ÚOZB provést zápis ochranné známky pro všechny přihlašované třídy, a podpůrně pro třídy, u kterých bude mít předkládající soud za to, že přihlašovaná ochranná známka má rozlišovací způsobilost.

19 Hof van beroep te Brussel potvrdil rozhodnutí ÚOZB, podle kterého slovní označení „The Kitchen Company" postrádá jakoukoliv rozlišovací způsobilost pro všechny výrobky a služby uvedené v přihlášce k zápisu, s výjimkou určitých výrobků třídy 21.

20 Hof van beroep te Brussel v tomto ohledu uvádí, že mezi výrobky náležejícími do této třídy má ochranná známka popisnou povahu pouze pro kuchyňské potřeby kvůli jejich druhu a určení. Co se týče ostatních výrobků, má předkládající soud za to, že slovní spojení „The Kitchen Company" neevokuje, prostřednictvím spontánní lingvistické asociace, ve vnímání průměrného spotřebitele určení výrobků. Tento soud se tudíž na rozdíl od názoru ÚOZB domnívá, že vzhledem k neexistenci popisné povahy ochranné známky a proto, že ze strany ÚOZB nebyl vznesen nebo před ním projednáván žádný jiný důvod pro zamítnutí zápisu, má tato ochranná známka pro tyto výrobky rozlišovací způsobilost.

21 Nicméně ÚOZB s odkazem na rozsudek Cour de justice Benelux ze dne 15. prosince 2003, BBM v. Vlaamse Toeristenbond (věc A 2002/2), před předkládajícím soudem tvrdí, že tento soud nemůže přezkoumávat podpůrný návrh MT&C, protože tato společnost nepožadovala zápis omezený na určité výrobky ani ve své původní přihlášce, ani ve svém odvolání u ÚOZB, a že uvedený soud nemůže rozhodovat o návrzích, které překračují rámec rozhodnutí ÚOZB nebo které nebyly tomuto úřadu předloženy.

22 Hof van beroep te Brussel se zejména domnívá, že z rozsudku Soudního dvora ze dne 12. února 2004, Koninklijke KPN Nederland (C-363/99, Recueil, s. I-1619), vyplývá, že příslušný orgán musí přezkoumat přihlášku k zápisu pro každý z výrobků a služeb, pro které se žádá ochrana, a že tento orgán může dospět k různým závěrům podle dotčených výrobků a služeb. Předkládající soud má za to, že z toho musí logicky vyplývat, že v takovém případě musí uvedený orgán uvést tyto závěry v předběžném rozhodnutí o zamítnutí, a popřípadě v konečném rozhodnutí.

23 Předkládající soud rovněž uvádí, že není vyloučeno, že relevantní skutečnosti a okolnosti se změní mezi okamžikem, kdy příslušný orgán vydává své rozhodnutí, a okamžikem, kdy soud rozhoduje o žalobě proti tomuto rozhodnutí.

24 Hof van beroep te Brussel se přitom domnívá, že v takovém legislativním rámci, jako je ten stanovený články 6a a 6b ZBOZ, může být praxe spočívající v tom, že příslušný orgán rozhoduje, jako v případě, který je předmětem původního sporu, že přihlašované označení postrádá jakoukoliv rozlišovací způsobilost pro požadovanou ochranu jako celek, bez vyjádření odděleného závěru pro každý z výrobků a služeb, takové povahy, že může bránit soudu, kterému byla předložena žaloba proti takovému rozhodnutí, aby zohlednil všechny relevantní skutečnosti a okolnosti. Neexistence důvodu pro zamítnutí pro jeden z výrobků uvedených v přihlášce k zápisu, ale nikoliv pro ostatní výrobky může totiž představovat relevantní skutečnost pro posouzení této přihlášky. Nicméně neexistuje-li konečný závěr formulovaný pro každý výrobek nebo službu odděleně, nemůže uvedený soud plně vykonávat svůj přezkum, pokud vnitrostátní právní úprava mu předepisuje rozhodovat pouze v mezích, v nichž byla věc příslušnému orgánu předložena a v nichž tento orgán rozhodl.

25 Za těchto podmínek se hof van beroep te Brussel rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí úřad pro ochranné známky po přezkoumání všech relevantních skutečností a okolností ohledně existence absolutního důvodu pro zamítnutí ve svém předběžném rozhodnutí a ve svém konečném rozhodnutí [o přihlášce ochranné známky k zápisu] uvést odděleně závěr, který vyvozuje pro každý z výrobků a služeb, pro které se žádá ochrana ochranné známky?

2) Mohou se relevantní skutečnosti a okolnosti, které musí soud zohlednit v případě žaloby proti rozhodnutí úřadu pro ochranné známky, lišit v důsledku uplynutí doby mezi oběma [...] rozhodnutími, nebo přísluší tomuto soudu, aby zohlednil pouze skutečnosti a okolnosti, které existovaly v okamžiku rozhodování úřadu pro ochranné známky?

3) Představuje výklad provedený Soudním dvorem [...] ve [výše uvedeném] rozsudku [Koninklijke KPN Nederland] překážku pro to, aby vnitrostátní pravidla upravující pravomoc [uvedeného] soudu byla vykládána v tom smyslu, že brání tomuto soudu zohlednit relevantní skutečnosti a okolnosti, které se změnily, nebo se vyjádřit k rozlišovací způsobilosti ochranné známky pro každý z výrobků a služeb [zvlášť]?"

K předběžným otázkám

K první otázce

26 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být směrnice vykládána v tom smyslu, že příslušný orgán je povinen, pokud zamítá zápis ochranné známky, uvést ve svém rozhodnutí závěr, ke kterému dospěl odděleně pro každý z výrobků nebo služeb uvedených v přihlášce k zápisu, nezávisle na způsobu, kterým byla tato přihláška formulována.

Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

27 Podle názoru ÚOZB skutečnost, že existence důvodu pro zamítnutí musí být posuzována s ohledem na výrobky nebo služby, pro které je zápis ochranné známky požadován, nevyžaduje vždy uvést odděleně pro každý výrobek nebo službu uvedenou v přihlášce důvod, pro který musí být zápis zamítnut, či nikoliv.

28 Německá vláda naopak tvrdí, že příslušný orgán musí v zásadě uvést ve svém rozhodnutí závěr, ke kterému dospěl odděleně pro každý z výrobků a služeb, pro které je ochrana ochranné známky požadována. Uvedený orgán by se však mohl vyhnout uvedení tohoto závěru pro každý z uvedených výrobků a služeb zvlášť, pokud lze sdružit některé z nich, ve vztahu ke kterým musí být způsobilost označení být předmětem ochrany posuzována totožně.

29 Podle Komise Evropských společenství musí příslušný orgán odůvodnit své rozhodnutí o zamítnutí zápisu ochranné známky pro všechny výrobky a služby, pro které je tento zápis žádán. Nicméně by se mohl omezit na obecné odůvodnění, pokud se domnívá, že platí pro všechny dotčené výrobky a služby.

Závěry Soudního dvora

30 Nejprve je třeba připomenout, že přezkum důvodů pro zamítnutí uvedených zejména v článku 3 směrnice, který je prováděn při podání přihlášky k zápisu, musí být důkladný a úplný, aby bylo možné vyloučit to, že ochranné známky jsou zapisovány neoprávněně (výše uvedený rozsudek Koninklijke KPN Nederland, bod 123 a uvedená judikatura).

31 Navíc Soudní dvůr rozhodl, že jelikož je zápis ochranné známky vždy požadován ve vztahu k výrobkům nebo službám uvedeným v přihlášce k zápisu, musí být otázka, zda se na ochrannou známku vztahuje, či nikoliv jeden z důvodů pro zamítnutí zápisu uvedených v článku 3 směrnice, posuzována *in concreto* ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám (výše uvedený rozsudek Koninklijke KPN Nederland, bod 33).

32 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že pokud je zápis ochranné známky požadován pro různé výrobky nebo služby, musí příslušný orgán ověřit, zda se na ochrannou známku nevztahuje žádný z důvodů pro zamítnutí zápisu uvedených v čl. 3 odst. 1 směrnice ve vztahu ke každému z těchto výrobků nebo služeb, a může dospět k odlišným závěrům podle výrobků nebo služeb, které jsou předmětem přezkumu (výše uvedený rozsudek Koninklijke KPN Nederland, bod 73).

33 Krom toho článek 13 směrnice stanoví, že existují-li důvody zamítnutí ochranné známky jen pro část zboží nebo služeb, pro něž byla ochranná známka přihlášena, týká se zamítnutí přihlášky ochranné známky pouze tohoto zboží nebo služeb.

34 Z toho jednak vyplývá, že přezkum důvodů pro zamítnutí uvedených v článku 3 směrnice se musí týkat každého z výrobků nebo služeb, pro které je zápis ochranné známky požadován, a jednak že rozhodnutí, kterým příslušný orgán zamítá zápis ochranné známky, musí být v zásadě odůvodněno pro každý z uvedených výrobků nebo služeb.

35 Tento závěr nelze zpochybnit, když se přihláška předložená příslušnému orgánu pro soubor výrobků nebo služeb podpůrně netýká zápisu dotčené ochranné známky pro zvláštní třídy výrobků nebo služeb nebo jednotlivé výrobky či služby.

36 Povinnost příslušného orgánu odůvodnit zamítnutí zápisu ochranné známky ve vztahu ke každému z výrobků nebo služeb, pro které je tento zápis požadován, vyplývá rovněž ze základního požadavku, že každé rozhodnutí vnitrostátního orgánu, kterým se odmítá poskytnutí práva přiznaného právem Společenství, může být podrobeno soudnímu přezkumu, jehož cílem je zajistit účinnou ochranu tohoto práva, a který se proto musí týkat legality důvodů (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. října 1987, Heylens a další, 222/86, Recueil, s. 4097, body 14 a 15).

37 Nicméně pokud je stejný důvod pro zamítnutí namítán vůči kategorii nebo skupině výrobků či služeb, může se příslušný orgán omezit na souhrnné odůvodnění pro všechny dotčené výrobky nebo služby.

38 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je namístě odpovědět na první otázku tak, že směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že příslušný orgán je povinen, jestliže zamítá zápis ochranné známky, ve svém rozhodnutí uvést závěr, ke kterému dospěl pro každý z výrobků a služeb uvedených v přihlášce k zápisu, nezávisle na způsobu, jakým byla tato přihláška formulována. Nicméně pokud je stejný důvod pro zamítnutí namítán vůči kategorii nebo skupině výrobků či služeb, může se příslušný orgán omezit na souhrnné odůvodnění pro všechny dotčené výrobky nebo služby.

K druhé části třetí otázky

39 Podstatou druhé části třetí otázky předkládajícího soudu, kterou je dále třeba zkoumat, je to, zda směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí

příslušného orgánu, aby se vyjádřil k rozlišovací způsobilosti ochranné známky pro každý z dotčených výrobků a služeb jednotlivě.

Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

40 ÚOZB uplatňuje, že v rozsahu, v němž se tato otázka týká pravomoci soudu vyjádřit se k rozlišovací způsobilosti ochranné známky „pro každý z výrobků a služeb [zvlášť]", shoduje se tato otázka s první otázkou a musí být zodpovězena stejně. Krom toho v rozsahu, v němž uvádí možný rozpor mezi výše uvedeným rozsudkem Koninklijke KPN Nederland a výkladem „vnitrostátních pravidel upravujících soudní pravomoc [v případě žaloby proti rozhodnutí vnitrostátního orgánu]", druhá část třetí otázky není skutkově podložená. Z uvedeného rozsudku totiž vyplývá, že meze pravomoci vnitrostátních soudů jsou stanoveny pravidly vnitrostátního práva.

41 Německá vláda naopak tvrdí, že omezení soudního přezkumu vnitrostátními pravidly je, co se týče posouzení rozlišovací způsobilosti ochranné známky prováděného odděleně podle výrobku nebo služby, vyloučeno. Směrnice podle toho, jak je vykládána uvedeným rozsudkem Koninklijke KPN Nederland, by v tomto bodě poskytla příslušným orgánům závazné údaje pro jejich rozhodnutí. Podle této vlády se soudy, které jsou ve svém vnitrostátním právním řádu povolány pouze k ověření bezvadnosti těchto rozhodnutí, mohou a musí vyjádřit také vzhledem k výrobkům a službám, tedy ke každé ze tříd odděleně. Uvedená vláda nicméně dodává, že příslušný orgán se může vyhnout povinnosti vyjádření se pro každý výrobek nebo službu odděleně, jestliže lze vyjádřit souhrnný závěr pro výrobky a služby, ve vztahu ke kterým musí být způsobilost označení být předmětem ochrany posuzována totožně.

42 Podle Komise nebrání směrnice tomu, aby vnitrostátní pravidla upravující pravomoc soudu, kterému byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, byla vykládána v tom smyslu, že jestliže přihlašovatel ochranné známky nežádal podpůrně o zápis pro výrobky a služby, pro které tento orgán nevznese žádný důvod pro zamítnutí, brání tomuto soudu nařídit uvedenému orgánu provedení zápisu ochranné známky pro část výrobků nebo služeb. Podle Komise ZBOZ splňuje požadavky směrnice, zejména jejích článků 3 a 13, která ponechává členským státu širokou volnost při úpravě vnitrostátních řízení v oblasti ochranných známek.

Závěry Soudního dvora

43 Úvodem je namístě připomenout, že směrnice, jak vyplývá z jejího třetího bodu odůvodnění, neprovádí sblížení právních předpisů členských států o ochranných známkách v celém rozsahu, ale omezuje se na sblížení těch vnitrostátních předpisů, které se bezprostředně dotýkají fungování vnitřního trhu.

44 Navíc podle svého pátého bodu odůvodnění ponechává tato směrnice členským státům úplnou volnost v úpravě procesních ustanovení týkajících se mj. zápisu ochranných známek, zejména co se týče formy řízení ve věcech zápisu.

45 Podle ustálené judikatury platí, že v případě neexistence právní úpravy Společenství zvláštního aspektu oblasti, která spadá do práva Společenství, přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která procesním subjektům vyplývají

z práva Společenství, a tyto podmínky nesmí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), ani nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity) (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 6. prosince 2001, Clean Car Autoservice, C-472/99, Recueil, s. I-9687, bod 28 a uvedená judikatura).

46 Co se týče takové vnitrostátní právní úpravy, jako je úprava, která je předmětem původního řízení, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, aby se vyjádřil k rozlišovací způsobilosti ochranné známky odděleně pro každý z výrobků a služeb uvedených v přihlášce k zápisu této ochranné známky v případě, že ani tato přihláška, ani rozhodnutí uvedeného orgánu se netýkalo jednotlivých kategorií výrobků či služeb nebo jednotlivých výrobků či služeb, nemůže být takové omezení soudních pravomocí považováno za způsobilé prakticky znemožnit nebo nadměrně ztížit výkon práv přiznaných směrnicí, neboť dotčená osoba může následně po vydání rozsudku, který byl pro ni zcela nebo zčásti nepříznivý, podat novou přihlášku k zápisu ochranné známky. Předkládajícímu soudu nicméně přísluší ověřit, zda jsou uvedené zásady rovnocennosti a efektivity dodrženy.

47 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že soud, kterému byla předložena žaloba proti rozhodnutí přijatému k přihlášce k zápisu ochranné známky, musí v rámci mezí výkonu svých pravomocí tak, jak jsou vymezeny použitelnými vnitrostátními právními předpisy, také zohlednit všechny relevantní skutečnosti a okolnosti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Koninklijke KPN Nederland, bod 36).

48 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou část třetí otázky odpovědět tak, že směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, aby se vyjádřil k rozlišovací způsobilosti ochranné známky odděleně pro

každý z výrobků a služeb uvedených v přihlášce k zápisu, jestliže se ani toto rozhodnutí, ani tato přihláška netýkaly jednotlivých kategorií výrobků či služeb nebo jednotlivých výrobků či služeb.

K druhé otázce a první části třetí otázky

49 Podstatou druhé otázky a první části třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je to, zda směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, zohlednit skutečnosti a okolnosti následující po datu přijetí tohoto rozhodnutí.

K přípustnosti

50 ÚOZB vznáší ve svém vyjádření především námitku nepřípustnosti ve vztahu k těmto otázkám.

51 Tyto otázky spočívají na myšlence, že „relevantní skutečnosti a okolnosti", které je třeba zohlednit, se liší z důvodu uplynutí doby mezi rozhodnutím přijatým ÚOZB a rozhodnutím soudu, kterému byla předložena žaloba proti tomuto rozhodnutí. Nicméně z předkládacího rozhodnutí nijak nevyplývá, že by k takové změně skutečně došlo. Tyto otázky jsou tedy čistě teoretické nebo hypotetické, a tudíž nepřípustné.

52 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 234 ES je věcí pouze vnitrostátního soudu, který rozhoduje spor a který musí nést odpovědnost za přijaté soudní rozhodnutí, posoudit s ohledem na zvláštnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Nicméně Soudní dvůr nemůže rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem, pokud je zejména zjevné, že vnitrostátním soudem žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo jestliže se jedná o hypotetický problém (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 25. října 2005, Schulte, C-350/03, Sb. rozh. s. I-9215, bod 43 a uvedená judikatura).

53 Tak tomu však v případě těchto otázek není. Předkládající soud totiž uvádí, že jelikož je povolán k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí příslušného orgánu, je možné, že za okolností věci, která je předmětem původního řízení, mu vnitrostátní právní úprava brání zohlednit všechny relevantní skutečnosti a okolnosti. Naznačuje, že takovou relevantní skutečností při přezkumu přihlášky k zápisu může být skutečnost, že neexistuje žádný důvod pro zamítnutí pro určité výrobky, kterých se týká tato přihláška, zatímco tento důvod existuje pro ostatní výrobky.

54 Za těchto podmínek se zdá, že druhá otázka a první část třetí otázky nejsou teoretické nebo hypotetické, a tudíž jsou přípustné.

Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

55 ÚOZB tvrdí, že článek 3 směrnice nemůže poskytnout žádnou odpověď na druhou otázku.

56 Německá vláda, která se opírá o výše uvedený rozsudek Koninklijke KPN Nederland, jakož i o čl. 3 odst. 3 druhou větu směrnice, tvrdí, že otázka omezení zohlednění skutečností a okolností, které nastanou nebo vyjdou najevo až po vydání rozhodnutí příslušného orgánu týkajícího se přihlášky k zápisu ochranné známky, spadá do pravomoci členských států.

57 Komise sdílí tento názor a dodává, že pravidla vnitrostátního práva, která brání soudu prohlásit rozhodnutí příslušného orgánu za protiprávní na základě skutečností a okolností následujících po vydání tohoto rozhodnutí, musí být v souladu se zásadami rovnocennosti a efektivity.

Závěry Soudního dvora

58 Soudní dvůr již rozhodl jednak, že příslušný orgán musí před přijetím konečného rozhodnutí o přihlášce k zápisu ochranné známky zohlednit všechny relevantní skutečnosti a okolnosti, a jednak že soud, kterému byla předložena žaloba proti takovému rozhodnutí, musí rovněž zohlednit všechny relevantní skutečnosti a okolnosti v mezích výkonu svých pravomocí tak, jak jsou vymezeny použitelnými právními předpisy (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Koninklijke KPN Nederland, bod 36).

59 V takových sporech, jak správně podotýká Komise, je vnitrostátní soud povolán k přezkumu legality určitého rozhodnutí příslušného orgánu. Toto rozhodnutí bylo přitom možné přijmout pouze na základě skutečností a okolností, které mohly být tomuto orgánu známy v okamžiku, kdy rozhodoval.

60 Je tedy namístě dospět k závěru, že vnitrostátní právní řád může bránit soudu, kterému byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, aby zohlednil skutečnosti a okolnosti následující po vydání tohoto rozhodnutí, pro účely posouzení jeho legality.

61 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku a první část třetí otázky odpovědět tak, že směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, aby zohlednil skutečnosti a okolnosti následující po datu přijetí tohoto rozhodnutí.

K nákladům řízení

62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

První směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládána v tom smyslu,

— **že příslušný orgán je povinen, jestliže zamítá zápis ochranné známky, ve svém rozhodnutí uvést závěr, ke kterému dospěl pro každý z výrobků a služeb uvedených v přihlášce k zápisu, nezávisle na způsobu, jakým byla tato přihláška formulována. Nicméně pokud je stejný důvod pro zamítnutí namítán vůči kategorii nebo skupině výrobků či služeb, může se příslušný orgán omezit na souhrnné odůvodnění pro všechny dotčené výrobky nebo služby;**

— **že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, aby se vyjádřil k rozlišovací způsobilosti ochranné známky odděleně pro každý z výrobků a služeb uvedených v přihlášce k zápisu, jestliže se ani toto rozhodnutí, ani tato přihláška netýkaly jednotlivých kategorií výrobků či služeb nebo jednotlivých výrobků či služeb;**

— **že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která brání soudu, jemuž byla předložena žaloba proti rozhodnutí příslušného orgánu, aby zohlednil skutečnosti a okolnosti následující po datu přijetí tohoto rozhodnutí.**

Podpisy.